

Chambre des Représentants

SESSION 1962-1963.

13 FÉVRIER 1963.

PROPOSITION DE LOI

modifiant la loi sur la réhabilitation
en matière pénale.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

Une des conditions exigées pour l'obtention de la réhabilitation des condamnés organisée par la loi du 5 avril 1896 est que le condamné doit avoir été de bonne conduite et avoir eu une résidence certaine pendant les délais de 5 ou 10 ans prévus à l'article premier, 3°, de ladite loi.

Lorsqu'un condamné introduit une demande de réhabilitation plus de 15 ans après le point de départ du délai prévu à l'article premier, 3°, le Procureur du Roi est néanmoins astreint, en application de l'article 3 de la loi précitée, de provoquer des attestations des Bourgmestres des communes et des Juges de Paix des cantons où le condamné a résidé pendant tout ce temps. Ces attestations doivent faire connaître l'époque et la durée de la résidence dans chaque commune, la conduite et les moyens de subsistance du condamné.

Pareilles attestations sont pratiquement sans intérêt lorsque le condamné a quitté une commune depuis une longue période. En effet, dans ce cas, les souvenirs que le Bourgmestre ou le Juge de Paix aurait de son passage sont estompés ou inexistantes.

En vue d'obtenir une simplification et, par conséquent, une plus grande rapidité de la procédure de réhabilitation, il convient de limiter la période sur laquelle ces recherches doivent porter. Il apparaît suffisant de limiter ces recherches à une période de 15 ou de 10 ans, selon que le condamné est récidiviste ou non. C'est l'objet de l'article premier de notre proposition.

Lorsqu'une erreur a été commise dans la rédaction d'une décision pénale figurant au casier judiciaire du demandeur en réhabilitation, soit dans l'orthographe du nom ou du prénom, du lieu de naissance, soit encore dans la date de naissance, parfois à la suite du déplacement d'une lettre ou d'un chiffre, la juridiction qui a prononcé la décision est saisie par le Parquet. Une nouvelle décision intervient alors

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1962-1963.

13 FEBRUARI 1963.

WETSVOORSTEL

tot wijziging van de wet op het eerherstel
in strafzaken.

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Een van de voorwaarden vereist tot het bekomen van eerherstel voor de veroordeelden, zoals die in de wet van 5 april 1896 zijn bepaald, is dat de veroordeelde een goed gedrag en een bekende verblijfplaats moet gehad hebben gedurende de in 3° van het eerste artikel van vermelde wet bepaalde termijn van 5 of 10 jaar.

Wanneer een veroordeelde een aanvraag tot eerherstel indient, meer dan 15 jaar na de aanvang van de termijn die in het 3° van het eerste artikel is bepaald, dan is de Procureur des Konings niettemin ertoe gehouden, in toepassing van artikel 3 van voornoemde wet, door de burgemeesters van de gemeenten en door de vrederechters van de kantons waar de veroordeelde gedurende al die tijd verbleven heeft, getuigschriften te doen afleveren. Uit die getuigschriften moeten het tijdstip en de duur van het verblijf van de veroordeelde in elke gemeente blijken evenals zijn gedrag en zijn middelen van bestaan.

Zulke getuigschriften hebben praktisch geen belang wanneer de veroordeelde de gemeente sedert lang verlaten heeft. In die gevallen zijn inderdaad de herinneringen, die de Burgemeester of de vrederechter van zijn verblijf nog zouden hebben, vervaagd of onbestaande.

Met het oog op vereenvoudiging en diensvolgens op bespoediging van de procedure tot eerherstel, dient de periode die voor deze onderzoeken in aanmerking komt beperkt te worden. Het lijkt te volstaan die onderzoeken te beperken tot een tijdperk van 15 of 10 jaar naargelang de veroordeelde al dan niet een recidivist is. Dit maakt het voorwerp uit van het eerste artikel van ons voorstel.

Wanneer een vergissing begaan werd in de tekst van een strafrechtelijke uitspraak die voorkomt op het strafregister van degene die om eerherstel verzoekt, hetzij die vergissing de schrijfwijze van de naam of de voornaam of de geboorteplaats betreft, hetzij ze voorkomt in de geboortedatum — soms is zulks te wijten aan de verplaatsing van een letter of een cijfer — wordt de zaak door het Parket

visant l'applicabilité du jugement rendu au demandeur en réhabilitation.

Ces procédures sont longues et provoquent des pertes de temps dans les Parquets comme dans les Tribunaux. Elles sont, la plupart du temps, inutiles. En effet, s'il s'agit d'une décision contradictoire, le requérant a comparu sans réserves à l'audience; il a accompli sa peine, à défaut de quoi sa demande en réhabilitation serait irrecevable; il a donc reconnu que ce jugement s'appliquait bien à lui.

S'il s'agit d'une décision par défaut, par son exécution en vue de la réhabilitation, le requérant a reconnu qu'elle s'appliquait à lui.

Une seule et unique juridiction, celle chargée de se prononcer sur la réhabilitation doit être également compétente pour vider tout incident, souvent dû à une simple erreur de plume, visant à l'application d'une décision au requérant en réhabilitation.

C'est l'objet de l'article 2 de la proposition.

aanhangig gemaakt bij het rechtscollege, dat de omstreden uitspraak heeft gedaan. In dat geval wordt een nieuwe uitspraak geveld in verband met de toepasselijkheid van het uitgesproken vonnis op degene die om eerherstel verzoekt.

Deze procedures zijn lang en tijdrovend, zowel voor de Parketten als voor de Rechtbanken. Meestal zijn ze overbodig. Inderdaad, indien het vonnis op tegenspraak werd geveld, was de verzoeker zonder enig voorbehoud aanwezig op de terechtzitting; hij heeft zijn straf ondergaan, daar zijn aanvraag tot eerherstel anders niet ontvankelijk zou zijn; hij was het er dus mee eens dat het vonnis wel degelijk op hem toepasselijk was.

Indien het vonnis bij verstek werd geveld, heeft de aanvrager erkend dat het op hem toepasselijk was doordat dit vonnis ten uitvoer werd gelegd, dit met het oog op het bekomen van eerherstel.

Eén enkel rechtscollege, hetzelfde namelijk dat zich over het eerherstel moet uitspreken, dient ook bevoegdheid te bezitten om elk incident te beslechten, dat vaak enkel aan een verschrijving te wijten is en de toepasselijkheid beoogt van een gerechtelijke beslissing op degene die om eerherstel verzoekt.

Dat is het doel van artikel 2 van het voorstel.

O. LEBAS.

PROPOSITION DE LOI

Article premier.

Après le deuxième alinéa de l'article 3 de la loi du 25 avril 1896, sur la réhabilitation en matière pénale, il est inséré deux alinéas nouveaux ainsi rédigés :

« Ces attestations ne devront porter que sur la période de 10 années antérieure à la demande, les conditions de bonne conduite et de résidence certaine prévues au 4° de l'article premier que ces attestations tendent à établir, étant présumées pour les années antérieures visées au 3° de l'article premier. »

« La période prévue à l'alinéa précédent sera de 15 années si le condamné se trouve dans l'un des cas prévus à l'alinéa 2 du 3° de l'article 1er. »

Art. 2.

Il est inséré dans l'article 4 de la même loi, après la phrase « la Cour statue dans la huitaine » un alinéa nouveau ainsi libellé :

« La Cour est seule compétente pour vider tout incident relatif à l'applicabilité au condamné d'une décision à propos de laquelle sa réhabilitation est demandée. »

5 février 1963.

WETSVOORSTEL

Eerste artikel.

Na het tweede lid van artikel 3 van de wet van 25 april 1896, op het eerherstel in strafzaken, worden twee nieuwe leden ingevoegd, die luiden als volgt :

« Die getuigschriften hoeven slechts betrekking te hebben op de termijn van 10 jaar die de aanvraag voorafgaat, daar de in 4° van het eerste artikel bepaalde voorwaarden inzake goed gedrag en bekende verblijfplaats waarvan die getuigschriften moeten doen blijken, als vervuld te beschouwen zijn wat betreft de in 3° van het eerste artikel bedoelde voorafgaande jaren. »

« De in het vorige lid bepaalde termijn bedraagt 15 jaar indien de veroordeelde zich bevindt in een van de gevallen bedoeld in lid 2 van het 3° van het eerste artikel. »

Art. 2.

In artikel 4 van dezelfde wet, na de volzin : « Het Hof doet binnen acht dagen uitspraak » wordt een nieuw lid ingevoegd, dat luidt als volgt :

« Alleen het Hof is bevoegd om ieder tussengeschied betreffende de toepasselijkheid op de veroordeelde van een beslissing waarvoor zijn eerherstel aangevraagd wordt, te beslechten. »

5 februari 1963.

O. LEBAS,
P. HERBIET,
J. SMEDTS,
J. HOSSEY,
E.-E. JEUNEHOMME.